

І досі сниться тихим сном...

Олесь Бабій

І досі сниться тихим сном:

Шляхом, шляхом

Йде військо – повинь з берегів...

Ні пісні – слів...

За полком полк, неначе хмари.

За ними примаром пожари,

За ними плач сестер, батьків.

Ворожий гнів.

І досі сниться день походу...

Христовий похід для народу

Туди, на верх Голгофи гір!

І досі бачу в ніч понуру:

Ген журавлиний лине ключ –

За Збруч, за Збруч...

І досі бачу вас, герої!

Палає сріблом в сяйві зір

Ріка-кордон.

Пішли, оглянулись востаннє:

"Прощай!

Ти, краю, нас не забувай!"

Пішли. Сто тисяч було вас!

А де ви? Де ви всі в цей час?

Розсипались піском в пустині,

Зеленим листям по Україні,

Зогнили в тюрмах і таборах,

А прапор кинули на горах!

Минулося. Лиш спомин сном:

Колись на схід ми йшли шляхом...

Сто тисяч, серед гір і круч,

Останній несло волі луч –

За Збруч, за Збруч!..